

Poslední svědek

?je to rok co rok stejný. Nudle zase žvaní. Lepí se na tu novou blondýnku jako břečťan a ta škeble si to nechá klidně líbit. Jak říkal Nudle, že se jmenuje? Adéla? Adéla nebo Anděla? To je konečně jedno. Je to snad první ženská na světě, který trvalá sluší. Možná bych se měl v nějaké vhodné chvíli zmínit, jaký to bylo na kempu loni v létě, když se tu potkaly všechny Nudláčovo milenky. Ať se holka trochu probere?

"Vlajka vhůru letí?"

?ááááá. Stázina zase ječí. Holka stála ve frontě na krásu někde hodně vzadu. Tak se hojí tím, že je alespoň slyšet. Kyklop! Velkej Kyklop. Velkej, bobulema narvanej Kyklop. Objeví se tu vždycky jen na potlach. A protože je pan Počasíčko vzácnej, tak zapaluje oheň. Ale kdo natahal všechno to dřevo? Kdo tu dřel od pátku jak barevnej? Pán vlez jednou ve slipech do okna a všichni z něj sedí na zadku?

"Kamarádi, vzpomeňme minutou ticha všechny ty, kteří tu s námi nemůžou dneska sedět."

?ale jo. Má to něco do sebe. Tyhle věkem udržovaný tradice. Letos mě to bere o to víc, protože Pepíno a Koule odešli. Na věčnej vandr, jak se tu s oblibou říká. Na věčnej vandr do pěkně zanesenýho komína. Byl to vůbec blbej rok. Zabalil to i náš

Autorka dnešní básně Stráša -

a jak se na romantickou básničku sluší a patří,
je osvícená paprsky zapadajícího slunce.

foto: archiv Trapsavce ©

hospodskej na Baště. Říkali jsme mu Sádlo. U něj se s tím dalo tak nějak počítat. Poslední dobou byl hodně roztržitej. A náladovej. Ale pivo točil jako Pán Bůh. Řidiče tý Tatry, co ho sebrala přímo před hospodou nikdy nenašli. Ví jen, že to byl blondák. Pár dní po něm to zabalil i teplej Milouš. Taková místní svérázná postavička. Ve městě mu říkali Termomilda. Údajně si to hodil. Asi proto, že nedostal ani po dvě stě třicáté měsíčky. U takovejch lidí nikdy nevíte, co jim brouzdá v hlavě. Ale Pepíno i Koule měli hlavy v absolutním pořádku. A nikdo mi nikdy nevysvětlí, že z tý věže na Hopštejně skočili oba najednou a dobrovolně. No ne? To už je minuta? A nekecej, můžeme si sednout?

"Čolku! Čolku! řekni nějaký veselý story!"

?tak teď jsem jim dobrej. Kokoška, udělej srandu. Kapr, kapr, kapr, pr, pr, pr. Trhněte si protézou milácci. Na humory jsem vám dobrej. Ale faguli ponese Počasíčko. No. Na druhou stranu bych jim něco vyprávět měl. Třeba si mě všimne i ta do Nudláče zamotaná blondýnka, co má vlasy jako májoví beránci. Třeba to story o tom andělovi. Vono by se to takhle na začátek

večera i hodilo. Vždyť jsem tady vlastně jedinej, kdo s Pepínem a Koulí ten povedený večer s nadělem zažil?

Ten pátek lilo jako z konve. Vylezli jsme z autobusu a rovnou na Baštu. Sádlo měl zase mizernej den. V hospodě měl jenom Milouše, pořád se potil, špatně dejchal a bolely ho nohy. Tak jsme si dřepili ke stolu hned vedle pípy, aby nemusel daleko chodit. Milouš to, hlavně na Pepína, chvíli zkoušel, že prej má doma Pepu Zímu a to nejlepší z Vlachovky. Ale když jsme mu řekli, že Pepa byl vždycky náš idol a že jdeme všichni, dostal strach a šel hrát šipky.

"Tak Čolku! Spust' už něco."

?jak jim to sluší, když tak pěkně škemraj. Ale ne? Čoleček není blbeček. Ještě chvíli budu dělat fóry, aby vám došlo jakej poklad tady vlastně máte. Čolek nebude skákat podle toho jak si písnete. Ne, ne, ne.

"A tak teda jo," sakra, tvař se trochu otráveně. "A tak teda jo. Ale po nějaký písničke."

Venku už byla tma jak v ranci. Sádlo pořád šilhal na hodiny a každou minutu hlasitěji a hlasitěji hekal. Milouš, když nenašel oběť aspoň perforoval terč a nám třem už řeč taky moc dobře nešla. A v tom přišla ta rána. Jedinej blesk za celý večer. Roztrhl oblohu odshora dolů a rovnou do kostela. Tou šlehou se musely rozsypat všechny kostry na hřbitově co ještě držely dva metry pod zemí pohromadě. Následovalo obrovský zaburácení. A než jsme stačili odpolknout zalehnutý uši, otevřely se dveře a v nich anděl. Křídla na hadry rozmáčený, každá letka mu trčela jinam, bílá košilka mu na pár místech čoudila a ve vlasech rovných jako dráty mu přeskakovaly jiskry Eliášova ohně. Hned jsme k němu skočili, umlátili ohýnky čepicema a šup s ním ke stolu.

"To byla d'aha," řekl takovým unylým hláskem a vypadalo to, že se už trochu probral.

"To byla," přikývli jsme mu a strčili před něj pivo.

"Asi jsem někde zakufroval," drkotal anděl sanicí a jak měl ztuhlý ruce, museli jsme mu to pivo lejt do pusy sami. "Ve skladu mně dali pěkněj šmejda," vylovil v kapse košilky na padrť rozlámanou buzolu a vztekle s ní třískl o stůl. "S takovým křápem by se dostal i Kryštof Kolumbus leda do prdele. A já s tím měl letět na Andělskou Horu," mlátil vzteky do buzoly silnějším dnem pŭllitru tak dlouho, až vypadla střelka z osičky a ukazovala už jen na jih.

"Hele, ty seš vážně opravdickej anděl," čučeli jsme jak se vzteká a tak nějak se nám tomu nechtělo furt věřit.

"Vopravdickej," pokejšoval anděl smutně hlavou. "Vopravdickej, když si to necháte pro sebe."

"To víš, že jo," ujistili jsme ho všichni sborem, a protože se neustále třepal jako ratlík, objednali jsme mu každej velikýho rumu.

Pět velkej rumů musí udělat v žaludku anděla paseku jako pardubickéj semtex. Pět velkej rumů musí naleptat andělskou sliznici jako lučavka královská zlatý zubní protézy. Alkohol z pěti velkej rumů kolující v průhlednejch andělskejch žilách musí rozložit andělský krvinky na inertní žmolky a šedou kůru mozkovou proměnit v beztvárhou houbu. Po pátém rumu se našemu andělovi sice

vrátila do bledého obličeje pěkná rudá barva, ale zase nám začal padat ze židle a bezduše žvatlat.

"Měl by to vyběhat, jinak se vám tady zblíje," podíval se na anděla odborným okem Sádlo.

"Vyběhat?" otočili jsme se zkoumavě na Sádla, zase zpátky na anděla a tak nějak nám začalo docházet, že takovej ztracenej anděl musí někde někomu scházet. Že takovej ztracenej a navíc ožralej anděl, kterej nekrouží tak kde kroužit má, může znamenat pro nás tady dole pěkně průšvih. Že právě v tomhle okamžiku, kdy mu Milouš nabízí teplou postel, Pepu Zímu a to nejlepší z Vlachovky, doutná u Hanzlíků zazděnej trám v komíně. Že paní Forejtový nikdo nepřipomněl povinnost dát přednost vozidlu příjíždějícímu zprava. Beránkům ztrouchnivělé těsnění u karmy. Vahalovi v náladě fušersky označené výkop. Že najednou není nikdo, kdo by řekl Waltru Grosskopfovi z Jeny o Barboře z klubu Lotos a jejím stádu agresivních muněk.

"Nebo vylítat, když je to anděl," otočil se Sádlo ke kuchyni, "a já mu du uvařit slaná kafe."

"Jsem v krinolině lariatu obtočen,"

?ále, tak oni na mě najednou s Kidem. To by bylo, abych z nich ještě něco nevyždímal. Tak si nechám zahrát ještě Šporny. A až potom vytáhnu anděla?

"Budeme lítat," postavili jsme anděla na nohy.

"Tady?" zašišlal anděl neohebným jazykem a připitoměle se na nás zasmál.

"Tady!" řekli jsme jednohlasně a snažili se, aby to znělo jasně a rezolutně.

"Jak myslíte," udělal zase ten nechápavej ksicht, roztáhl křídla a zkusil odpor vzduchu. Potom se opřel do odrazu, položil se do proudnice a pomalu se vznesl. První tři kolečka kolem lustru vypadala nadějně. Při čtvrtém neodhadl sílu vzdušného víru. V přetažené otáčce ho zachytil proud vzduchu nasávaný větrákem. Ovlivněný pěti rumy nasadil pozdě na střemhlavý lopping. Vrtulka větráku zachytila poslední letku andělova křídla a začala ji porcovat rotujícími listy.

Vyděšený a s narušenou geometrií křídel minul anděl v klouzavém letu přistávací ránvej a s vytrčenou kudrnatou hlavou to napasoval rovnou mezi oříškové tatranky a vyblýskané půllitry. Vodopád padajícího skla byl nekonečný. Štíhlé štuclý na dvanáctku pukaly na dlažbě v řinčivých explozích, desítkové baňaté krígly v dutém pšouknutí a panáky v harašivé kanonádě. Z větráku do toho začalo sněžit namleté peří. Do téhle mely se ještě ke všemu otevřely dveře a dva andělé se zelenými pruhy na obrovských bílých křídlech začali ječet jeden přes druhého:

"Policie!" Byli to profíci. Ve vteřině nasadili porouchanému andělovi stříbrná pouta a vypsali protokol pro záchytku. Pak se obrátili k nám.

"Tak pánové! Vaše občanky!"

"Koukám, že se ti do toho povídání nějak nechce."

?no né? Adéla nebo Anděla. Že by pochopila kde je skutečná kvalita? A takhle zblízka v odlesku plamenu je ještě krásnější než před tím. Dá se říct až nezemsky krásná. Člověče, rychle něco řekni, ať se nevrátí k Nudláčovi?

?tak to je paráda. To je konverzace. Proč? Přijde za tebou taková krásná ženská a ty řekneš jenom blbý "proč". No jo, ale jestli bude chtít tamto. Propánajána! Vždyť já si od pátku vůbec nebyl nohy. A ve slipech bude taky pěkná čára?

"No, že by jsme odtud na chvíli vypadli. Že bys mi třeba ukázal Hopštejn?"

"Proč ne."

"Tak jdeme?"

"Čolku! Čolku! Kam jdeš? Kdo tu bude povídat?"

?to volá dokonce sám šerif. Velký mág Tony. Rozděl a panuj. Teorie cukru a biče. Znalec lidských duší a historie trempinku. Víš co frajere. Teď ať ti udělá ten tvůj Kyklop Počasíčko?

?tady na hopštejnským nebojsovi si připadá člověk jako pták. Tady je člověk pták. Skočit a letět. Jenom kdyby Anděla nechodila tak blízko k ochozu. Po zimě je zdivo roztrhaný mrazem. To narušený zdivo je taky snad jediný vysvětlení, jak odtud mohli Pepíno s Koulí sletět. I Měsíc je z téhle výšky větší. Možná bych měl Anděle něco pěkného říct. Možná bych se k ní měl přitulit a čichnout si k těm kudrnatým vlasům. Ne! Ne tak zhurta. To by ses choval jako Nudle. Napřed něco řeknu?

"Ale že je na tom světě krásně, vid'?"

"To teprve bude!"

?proboha. Co to ta holka blbne! Vždyť já letím???

Nejdřív si sundal paruku. Byla to úleva. Od pátečního večera se v té čepici z umělých vláken hrozně potil. Potom stáhl dlouhý maskovaný kabát a odepjal umělá prsa. Křídla zbavená gumy umělých náhražek odskočila od těla a protáhla se divokým zamáváním. Až potom vyndal z kapsy malou vysílačku. Stisknul klíč vysílání, přiložil přístroj k ústům a podal hlášení.

"Spodek pro svrška. Prozrazení nehrozí. Poslední svědek zlikvidován. Akce "Čistá křídla" úspěšně ukončena. Balím!"

Jan Valeš - Jeňýk

Trapsavec 2001, 1. místo próza oldpsavců

Poslední svedek + Jsem

Napsal uživatel Jeňýk + Stráša
Pátek, 05 Květen 2006 04:00

Jsem

Jsem bubny přivolaný hrom
Jsem strunami spuštěný déšť
Jsem lež
pravda jsem byla včera
Jsem pod nebem
spící stromosféra
Nezpívám
jenom rezonuji
práva na písně ptáků
si osobuji
Jsem bouře plná hněvu
Jsem loď
co ostýchá se břehů
Jsem stín
co s tebou ráno vstává
Jsem z vin
kterým se těžko odolává
Jsem kalendář
co uznává jen pátky
Jsem déšť
co ničím nepřivoláš zpátky

Jitka Bílská - Stráša

Trapsavec 2004, 1. místo poezie oldpsavců